

Sygn. akt I CZ 168/10

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Piotra R.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "P. M." w W.

o uchylenie uchwał,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 stycznia 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie zawarte w pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 czerwca 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

W punkcie I wyroku z 24 czerwca 2010 r. Sąd Apelacyjny postanowił o odrzuceniu apelacji powodów od wyroku Sądu Okręgowego z 27 sierpnia 2009 r. w części oddalającej powództwo o uchylenie uchwały nr 14/2003 Spółdzielni Mieszkaniowej „P. M.” w W. Rozstrzygnięcie to wydane zostało z uwagi na brak wskazania przez powodów wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie, co do której Sąd Apelacyjny uznał, iż jest sprawą o prawa majątkowe.

W zażaleniu z 18 września 2010 r. Piotr R. wniósł o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego. Zaskarżanemu orzeczeniu zarzucił: - naruszenie art. 42 prawa spółdzielczego (dalej jako: p.s.) oraz art. 19 k.p.c. przez uznanie zaskarżonej uchwały spółdzielni za mającą charakter majątkowy; - art. 375 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c. przez wyznaczenie rozprawy, a dopiero następnie odrzucenie apelacji; - art. 328 § 2 k.p.c. przez brak wskazania powodów, dla których uchwałą nr 14/2003 przypisany został charakter majątkowy; - art. 383 k.p.c. przez wezwanie powodów do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia, co oznaczałoby rozszerzenie ich żądania w postępowaniu drugoinstancyjnym, w sytuacji, gdy w pierwszej instancji sprawa była uznawana za mającą charakter niemajątkowy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Za utrwalony w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego uznać należy pogląd, zgodnie z którym dla oceny, czy sprawa o uchylenie lub ustalenie nieważności uchwały organu spółdzielni jest sprawą o prawa majątkowe czy też o prawa niemajątkowe, decydujące znaczenie ma przedmiot zaskarżonej uchwały (tak Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniach z 27 listopada 2007 r., IV CZ 87/07, niepubl. z 24 października 2008 r., V CSK 201/08, niepubl., z 5 grudnia 2008 r., III CZ 39/08, niepubl. z 19 sierpnia 2009 r., III CZ 32/09, niepubl. i z 22 października 2010 r., V CSK 160/10, niepubl.). Analogiczny pogląd wyrażony został także w odniesieniu do spraw o uchylenie uchwał wspólnot mieszkaniowych (por. uchwały Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2004 r., III CZP 100/03, OSNC

2005, nr 12, poz. 129 oraz z 9 grudnia 2005 r., III CZP 111/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 183).

Uchwała nr 14/2003 Spółdzielni Mieszkaniowej „P. M.” w W., której uchylenia żądali powodowie, dotyczyła zmiany statutu Spółdzielni. Pod względem przedmiotowym miała ona jednak charakter niejednorodny, obejmując zarówno postanowienia regulujące sferę praw i obowiązków majątkowych członków spółdzielni (m. in. obowiązku i terminu uiszczania opłat eksploatacyjnych – § 8 pkt 4 i 5 statutu), jak również kwestii, którym nie można przypisać charakteru majątkowego (m.in. określenia celów spółdzielni – § 4 statutu). Należy także wziąć pod uwagę, że ogólną materią uchwały jest w tym wypadku ukształtowanie zasad funkcjonowania spółdzielni oraz praw i obowiązków wspólnych dla wszystkich jej członków, co nadaje jej charakter w przeważającej mierze organizacyjny. Z tego powodu, nie można podzielić zapatrywania Sądu Apelacyjnego, iż sprawa o uchylenie tej uchwały była sprawą o prawa majątkowe.

Podzielić należy również zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje bowiem żadnych argumentów, na podstawie których sprawa w zakresie żądania uchylenia uchwały nr 14/2003 została uznana za mającą charakter majątkowy. Uniemożliwia to tym samym ocenę poprawności rozumowania leżącego u podstaw zaskarżonego orzeczenia i jego kontrolę w ramach postępowania zażaleniowego, co stanowi uchybienie Sądu Apelacyjnego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2010 r., V CZ 7/10, niepubl.).

Nie można natomiast przychylić się do twierdzenia skarżącego, iż odrzucenie przez Sąd Apelacyjny apelacji dopiero po wyznaczeniu rozprawy, nie zaś na posiedzeniu niejawnym stanowi naruszenie przepisów prawa procesowego. Zgodnie z art. 148 § 2 k.p.c. w zw. z art. 373 k.p.c., Sądowi przysługuje bowiem możliwość wyznaczenia rozprawy, niezależnie od zastrzeżenia w przepisie szczególnym rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Nie można także podzielić zarzutu wydania zaskarżonego postanowienia z naruszeniem art. 383 k.p.c. – oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia nie prowadziło w tym wypadku do rozszerzenia żądania pozwu, którego

przedmiotem było uchylenie uchwały. Należy przy tym zauważyć, że odmienny stan faktyczny w powołanym przez skarżącego wyroku Sądu Najwyższego z 10 maja 1999 r., I PKN 177/99 OSNP 2000, nr 14, poz. 551), nie pozwala na odniesienie zawartych w nim uwag do niniejszej sprawy.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu.